

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

Στήν σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί χριστιανοί, συνα-ντοῦμε τόν Χριστό ξανά στήν Καπερναούμ. Ανάμεσα σέ πλήθος πολύ, πού ἦρθε νά Τόν δεῖ καί νά Τόν ἀκούσει. Καί, ὅπως χαρακτηριστικά γρά-φει ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος, «εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χω-ρεῖν μηδέ τά πρὸς τήν θύραν». Ἦλθε, δηλαδή, τόσο πλήθος ὥστε νά μήν τούς χωράει πιά οὔτε ὁ χῶρος μπροστά στήν πόρτα, καί τούς ἐκήρυττε ἐκεῖ τόν λόγο.

Εἶναι ἄλλο πράγμα ὅμως νά εἶμαστε στήν ζωή μας φιλήκοοι καί φιλοθεάμονες καί ἄλλο νά εἶμαστε καί φιλάρετοι. Διότι, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὅλοι ἀκούγαν τόν Χριστό νά τούς μιλάει, δέν ἦταν ὅμως ὅλοι πρόθυμοι νά ἀκούσουν καί νά ἀλλάξουν τήν ζωή τους καί νά τήν κάνουν σύμφωνη μέ τήν διδασκαλία Του. Ἔτσι παρατηρεῖται συ-χνά καί σέ μᾶς νά ἔχουμε διάθεση νά μάθουμε καί νά ἀκούσουμε πολλά, ἀλλά εἶμαστε ἀπρόθυμοι νά ἀφήσουμε τόν παλαιό ἄνθρωπο καί νά ἀκο-λουθήσουμε τόν Χριστό, ὅπου Ἐκεῖνος μᾶς καλεῖ.

Στήν ευαγγελική περικοπή βλέπουμε τόν παραλυτικό «αἰρόμενον ὑπό τεσσάρων» νά φθάνει στήν οἰκία ὅπου κήρυττε ὁ Χριστός. Καί ἐπειδή τό πλήθος πού εἶχε μαζευθῆ γιά νά ἀκούσει τόν Χριστό ἦταν πολύ, τόν ἀνέβασαν στήν ὀροφή, «ἀπεστέγασαν τήν στέγην», καί τόν κατέβασαν μα-ζί μέ τό κρεβάτι του μπροστά στόν διδάσκαλο πού τόν θεράπευσε.

Ἄν δοῦμε μέ μιά προσεκτική ματιά τό περιστατικό τῆς ευαγγελικῆς περικοπῆς, θά καταλάβουμε ἐκεῖνο πού σημειώνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος. Ὅτι, δηλαδή, παραλυτικός εἶναι ὁ καθένας ἀπό μᾶς ἀφοῦ ἡ ψυχή μας εἶναι παραλελυμένη καί καθηλωμένη στό σῶμα μας πού ὑπηρετεῖ τίς ἡδονές. Ἀφοῦ καθένας πού πρόσκειται στίς ἡδονές εἶναι παράλυτος στήν ψυχή του, κείμενος ἐπάνω στό κρεβάτι τῆς ἡδυπάθειας καί τῆς σαρκικῆς ἀνέ-σεως.

Οἱ τέσσερις ἄνθρωποι πού ὑποβαστάζουν τόν παραλυτικό μπο-ροῦν νά εἶναι, πρῶτον, ἡ «οἰκεία κατάγνωσις», δηλαδή, ἡ ἐπίγνωση ὅτι βρισκόμαστε ὑπό τό κράτος τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ἐπίγνωση τῶν πεπραγμένων εἶναι ἀναγκαία γιά νά ἀποκτήσουμε αἴσθησις πνευματικῆ τῶν πραγμά-των. Καί αὐτό, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι

πνιγμένος στην αὐτάρκεια καὶ τὴν ἀλαζονεία τοῦ βίου καὶ ὄντως σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν παραλυσία τῆς ψυχῆς. Χρειάζεται λοιπὸν ἡ ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν μας μαζί μέ τὴν αὐτομεμψία.

Τό δεύτερο πρόσωπο πού ὑποβαστάζει τὴν παράλυτη ψυχὴ εἶναι ὁ παράγοντας τῆς «ἐξαγορεύσεως τῶν προημαρτημένων», δηλαδή ἡ ἐξομο-λόγησις. Διότι δὲν εἶναι ἀρκετό νὰ ἀποκτήσουμε ἀπλὰ αὐτογνωσία, ἀλλὰ θὰ πρέπει στήν συνέχεια νὰ ἐξομολογηθοῦμε στόν πνευματικό τὴν κατά-στασὴ μας, ὥστε μέσα ἀπὸ τό μυστήριο τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως νὰ συμφιλιωθοῦμε μέ τόν Θεό. Νά ἔρθει ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ δώσει τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν.

Ὁ τρίτος παράγοντας, πού, ὡς τρίτο πρόσωπο, ὑποβαστάζει τὴν ψυ-χή, εἶναι «ἡ ὑπόσχεσις ἀποχῆς τῶν κακῶν», ἡ ὑπόσχεσις δηλαδή γιά διόρ-θωση. Ἡ συνειδητοποίηση, ὅτι χωρὶς τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ πορευθῇ τὴν ὁδὸ τῶν ἐντολῶν. Ἡ συνειδητοποίηση ὅτι ἡ περιπλάνησή μας σέ ὁδοὺς μακρὰ ἀπὸ τόν Χριστό, μόνο σκοτάδι μπορεῖ νὰ φέρει στήν ψυχὴ μας. Καὶ ἀπὸ τὴν συνειδητοποίηση αὐτὴ νὰ δώσουμε ὑπόσχεσις νὰ ἀγωνισθοῦμε τόν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως.

Καὶ ὡς τέταρτος παράγοντας φέρεται «ἡ δέησις πρὸς Θεόν», δηλα-δὴ ἡ προσευχή. Διότι, διὰ τῆς προσευχῆς, θὰ στερεωθοῦν ὅλες οἱ προηγού-μενες πνευματικὲς καταστάσεις. Ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει ὁδὸ ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό. Μέ τὴν προσευχὴ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος γίνεται συνδημιουργός μέ τόν Θεό, πλάθοντας καὶ διαμορφώνοντας τόν ἑαυτό του σέ δοχεῖο τῆς χάριτος.

Στὴν συνέχεια ἀποστεγάζεται ἡ οἰκία, πού σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μέ τὴν βοήθεια τῶν τεσσάρων αὐτῶν καταστάσεων, καλεῖται νὰ ἀπο-καθάρει τὴν λογικὴ ἀπὸ τὴν ἐξάρτησή της μέ τὰ γῆινα. Νά ἐμπιστευθῇ τόν Θεό, νὰ Τόν ἀναγνωρίσει ὡς τόν μόνο ἰατρό τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Νά φύγει τό κάλυμμα τῆς ἐμπιστοσύνης στόν λογισμό καὶ τὴν λογικὴ μας, γιά νὰ μπορέσουμε νὰ προσεγγίσουμε ταπεινά τόν Χριστό. Αὐτό θὰ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐξυγιανθῇ ὁ νοῦς, νὰ καθαρισθῇ ἡ καρδιά γιά νὰ γνωρίσει τόν πρᾶο καὶ ταπεινό Κύριο, πού τῆς χαρίζει τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ θεραπεία ἀπὸ τὰ ψυχικά καὶ πνευματικά ἄλγη.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μέ αὐτὴ τὴ ζωὴ νὰ εὐαρεστήσουμε καὶ μεῖς τόν Χριστό. Νά ἀνανήψουμε ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ σκοτούς, νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν πνευματικὴ μας νέκρωση, καὶ ἀπὸ φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες νὰ γίνουμε καὶ ὑπάκουοι καὶ φιλάρετοι.